

Τὴν τετάρτην τῆς παρελθούσης εβδομάδος, 12/24. Ὀκτωβρίου, κατὰ τὴν 12¹/₂ ὥραν παρέστη εἰς τὴν Α. Υ. τὸν Διάδοχον Κωνσταντῖνον ἐπιτροπὴ ἐκ τεσσάρων, ἦτοι δύο ἐκ τῆς ἐλευθέρως καὶ δύο ἐκ τῆς δούλης Ἑλλάδος, φοιτητῶν, ὅπως χαιρετίσῃ αὐτὸν ἐν ὀνόματι τῶν λοιπῶν συναδέλφων. Ἡ παρουσίασις τῶν σπουδαστῶν ἐγένετο μετὰ τῆς προσηκούσης ἐπισημότητος, ἥτοι ἐπαξίως τοῦ ὑψηλοῦ προσώπου, πρὸς ὃ ἠθέλον νὰ ἐκφράσωσι τὰ σεβίσματα τῶν, καὶ τῆς τάξεως, εἰς ἣν αὐτοὶ οὗτοι ἀνήκουσιν ὡς ἀκαδημαϊκοὶ πολλοὶ ἐν τῇ ξένη καὶ ἐν ξένους ἀναστραφόμενοι.

Τὴν ἐπιτροπὴν παρέλαβεν ἐκ τοῦ διαδρόμου εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν ὁ εὐγενὴς καὶ πεπαιδευμένος Ἰπασπιστὴς τῆς Α. Υ. κύριος Σαπουνηζάκης, μετὰ μικρὸν δὲ ὠδήγησεν αὐτοὺς εἰς ἄλλην, ὅπου κατόπιν εἰσῆλθεν ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, προσηγῶς χαιρετίσας καὶ σφίξας πάντων τὰς χεῖρας, μετ' ὃ εἰς τῶν φοιτητῶν προσηγόρευσε διὰ βραχυτάτων τὴν Α. Υ., ἐκφράσας τὴν δικαίαν ὑπερηφάνειαν τῶν ἐν Λειψία ἐλλήνων σπουδαστῶν, ὡς συγκαταλεγόντων ἐν τῇ χορείᾳ αὐτῶν τὸν Διάδοχον τοῦ ἐλληνικοῦ Ἔθνους, εὐχρηθεὶς δὲ τὰ εἰκότα ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου, τῆς ὅλης βασιλικῆς Οἰκογενείας καὶ ἰδιαίτερος ὑπὲρ τοῦ Διαδόχου. Εἰς ταῦτα ἀπάντησεν ἡ Α. Υ. ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς: „Καὶ ἐγὼ χαίρω, διότι ἐλθὼν εἰς Λειψίαν εὐρίσκομαι μεταξύ ἐλλήνων φοιτητῶν. Σὰς παρακαλῶ νὰ ἐκφράσητε καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς συναδέλφους τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὰ αἰσθητά ματὰ τῶν. Σὰς εὐχαριστῶ δὲ ἐπίσης διὰ τὰς εὐχὰς Σας ὑπὲρ τῶν Ρονεῶν μου καὶ Ἐμοῦ.“ Μετὰ ταῦτα ἡ Α. Υ. ἀπέτεινεν εἰς ἕκαστον ἐρωτήσεις τινὰς περὶ τοῦ τόπου τῆς προελεύσεως καὶ τῶν πρώτων σπουδῶν τῶν, τοῦ χρόνου τῆς περαιτέρω ἐνταῦθα φοιτήσεώς τῶν, ἐπιλοπιμήθησαν δὲ οἱ φοιτηταὶ νὰ δώσωσιν εἰς τὴν Α. Υ. ὅσον ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ ἀριμοῦ τῶν ἐνταῦθα ἐλλήνων φοιτητῶν καὶ τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν. Πρὸς πάντας δ' ἀποταθεὶς καὶ λαβὼν οἰκειότερον ὕφος συναδέλφου ἠρώτησεν αὐτοὺς: „κατοικεῖτε καὶ Σεῖς εἰς ξενοδοχεῖα ἢ ἔχετε τὰ σπίτια Σας;“ — „τὰ δωματῖά μας ἔχομεν, Ἵψηλτάτε,“ ἀπήντησεν εἰς τούτων, οὗς καὶ πάλιν ἠρώτησε μεταξύ ἄλλων καὶ περὶ τοῦ συνοικισμοῦ δύο ἢ πλειόνων ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, περὶ τῆς γερμανομαθείας τῶν καὶ ἄλλων τινῶν σχετιζομένων πρὸς τὸν ἐνταῦθα φοιτητικὸν βίον καὶ τίτλον, ὃν ἔχει κοινὸν ἡ Α. Υ. μετὰ τῶν ἐλλήνων φοιτητῶν. Ἀπήλθε δὲ μετ' ἐγκάρδιον ἀποχαιρετισμὸν καὶ πάλιν σφίξας τὴν χεῖρα πάντων. Ἐξερχομένους δὲ τοὺς φοιτητὰς ἐκ τῆς αἰθούσης ταύτης ἐδέχθη καὶ πάλιν ὁ κ. Σαπουνηζάκης, δοὺς αὐτοῖς ὅσας πλείστας περὶ τῶν σπουδῶν τῆς Α. Υ. πληροφορίας, ἅς καθίστα εὐπροσδεκτοτέρας ἢ ἐξ ἰδίας καὶ πεφωτισμένης τοῦ ἐξόχως μεμρφωμένου Ἰπασπιστοῦ γνώμης ἀνάπτυξις τῶν. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπεκρίθη τὰς καλλίστας ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης ἐντυπώσεις, θαυμάσασα τὸ παράστημα, τὴν προσήνειαν καὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ προσφιλιστάτου Διαδόχου τοῦ ἐλληνικοῦ Ἔθνους, εὐτυχήσασα δὲ νὰ γνωρίσῃ καὶ ἕνα ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐτάχθησαν ὑπὸ τῆς βασιλικῆς προνοίας ὡς παρακολουθῶσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν περαιτέρω ἐπιστημονικὴν καὶ στρατιωτικὴν τῆς Α. Υ. ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τῆς ἀληθινῆς προόδου παιδείας.

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, 19/31. Ὀκτωβρίου ἐώρτασε τὸ ἀνώτατον ἐκπαιδευτήριον τῆς ἡμετέρας πόλεως τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν νέων πανεπιστημιακῶν ἀρχῶν, κατ' ἣν ὁ ἀναλαβὼν τὴν πρυτανεῖαν Καθηγητὴς τῆς Φιλολογίας Did. Ribbeck ἔξεφώνησεν κατὰ τὰ εἰδισμένα σπουδαῖον ἐπιστημονικὸν λόγον. Εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην προσῆλθεν ἐν στολῇ Ἑλληνος Λοχαγοῦ ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Οἴκου τοῦ κ. Λύδερς καὶ τοῦ Ἰπασπιστοῦ τοῦ κ. Σαπουνηζάκη, φέροντος ἐπίσης τὴν ἐλληνικὴν στολὴν ταγματάρχου τοῦ Πυροβολικοῦ.

Ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου 1888 ἐκδοθήσεται ἐν Παρισίῳ νέα τις „Ἐξωτερικὴ ἐπιθεώρησις,“ δι' ἣς σκοπεῖται ἡ διάδοσις, μάλιστα δὲ ἡ πιστὴ καὶ ἀμερόληπτος ἀπεικόνισις τῶν ἐπικρατουσῶν σήμερον ἀνὰ τὴν Εὐρώπην ἰδεῶν ὑπὸ τε κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν ἔποψιν. Συνεργάτας δὲ ἔχη το ἐν λόγῳ περιοδικὸν τοὺς διασημότερους Γάλλους καὶ ξένους δημοσιογράφους καὶ πολιτειολόγους, ἐξησφαλίσθη δὲ καὶ ἡ τακτικὴ συνεργασία ἀνδρῶν, οἳ οὐδ' ἄρα οὐκ εἰσὶν οἱ Barthélemy St. Hilaire, ὁ περιφρῆμος μεταφραστὴς καὶ

ἐρμηνευτὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ πρόην, ὡς γνωστὸν τοῖς Ἑλλήσι, πρωθυπουργός· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Καστελάρ ἐξ Ἰσπανίας καὶ ὁ Γκώσσην ἐξ Ἀγγλίας ἐδῆλωσαν, ὅτι προθύμως θὰ συνεργασθῶσι.

Ἡ πρώτη δικηγόρος κυρία εἶνε ἐγκατεστημένη ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ ὀνομάζεται διδάκτωρ τῆς Νομικῆς Αἰμιλία Κέμπιν, ἠνοιξε δ' ἐν Ζυρίχῃ καὶ ὠραῖον γραφεῖον, ὅπου οἱ προσερχόμενοι ἱκανοὶ πελάται τῆς λαμβάνουσι συμβουλὰς περὶ τῶν ὑποθέσεων τῶν, παράγγελλουσι τὴν σύνταξιν συμβολαίων, διαθηκῶν καὶ παντοίων ἄλλων ἐγγράφων. Δὲν ἐπετρέπη ὅμως ἀκόμη εἰς τὴν κυρίαν ταύτην νὰ συνηγορῇ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὡς οἱ ἀρσενικοὶ συναδέλφοί τῆς.

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν οἱ περὶ τὰ μνημεῖα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀρχαιολογοῦντες ἐξέφρασαν τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις Τάφος τοῦ Σωτῆρος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶχε τὴν θέσιν, ὅπου σήμερον δεικνύεται καὶ προσκυνεῖται, βεβαίως δὲ ὅτι ὁ ἱερός τόπος δέον νὰ ζητηθῇ ἔξω τῆς πόλεως παρὰ τὴν Πύλιν τῆς Δαμασκοῦ. Σπουδαίαν πρὸς τοῦτο ἀπόδειξιν ἀνέγραψεν ἐν εὐρωπαϊκοῖς περιοδικοῖς ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις Ἀμερικανὸς Πρόξενος κ. Ερρίκος Gillmann. Εἴκοσι καὶ πέντε δηλ. βήματα μακρὰν τοῦ Παναγίου Τάφου ἀνεκάλυψεν ἕτερον τάφον, βαθύτερον, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι τὰ λείψανα δύο ἀνθρωπίνων σκελετῶν, παρ' αὐτοῖς δὲ καὶ ἀγνεῖα, ὁμοιάζοντα μὲν πρὸς ἀρχαῖα φοινικικὰ καὶ κυπριακὰ, ἀφεύκτως δ' ἀνήκοντα ἀμέσως εἰς τὴν πρὸ τοῦ χριστιανισμοῦ ἐποχὴν. Ἀλλὰ πρὸς τὰς ἐρεῦνας ταύτας ἀντιτάσσεται δικαίως ἡ γνώμη, ὅτι δὲν εἶνε ὀρθὸν ν' ἀναζητῆται ὁ Τάφος τοῦ Σωτῆρος μεταξύ μνημείων, ἐν οἷς προφανῶς ἐθάπτοντο εἰδωλολάτραι, διότι τοῦτο ἀντίκειται βεβαίως πρὸς τὰς ἰδέας ἐποχῆς, καθ' ἣν ποτε εὐσεβῆς Ἰουδαῖος ἢ Χριστιανὸς δὲν ἠθέλει ἐπιτρέψει τὴν ταφήν ὁμορφήσασα παρὰ τὸν τάφον ἐθνικοῦ. Μετ' ὅλα ὅμως ταῦτα ἀπορίας ἀξίον φαίνεται ἡμῖν, πῶς οἱ χριστιανοὶ ἀρχαιολόγοι λησμονοῦσι αὐθεντικωτάτην ἱστορικὴν παράδοσιν περὶ τῆς ἀκριβοῦς θέσεως τοῦ σημερινοῦ Παναγίου Τάφου, ὃν ἡ Ἁγία Ἑλένη ἀνεζήτησε καὶ ἀνεῦρε, ἀποκαλύψασα καὶ τὸ σμῆνόν καὶ πανάγιον τῆς σταυρώσεως μαρτύριον, τὸν τίμιον Σταυρὸν, κατὰ τὸ 327 μ. Χ.

Ἐχει καὶ ὁ Βίσμαρκ τὰς αἰσθηματικὰς παραφορὰς του. Αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες ἀφηγοῦνται, ὅτι ἅμα ἀφιόμενος εἰς Kissingen, ὅπου διέτριψεν ἐσχάτως ἐπὶ μικρὸν, συνήντησε κατὰ τινα εἰς τοὺς ἀγρούς συνῆδη περιπατὸν τοῦ μικροῦ τι κοράσιον, εἰς οἰκογενεῖαν ἀπῶρων ἐργατῶν ἀνήκον, τοῦ ὁποίου τίς εἶδε τί ἐνοστικεῦθη ὁ σιδηροῦς ἀρχιμακελλάριος, ἀλλὰ καὶ τρυφερώτατος οἰκογενειάρχης, καὶ τ' ἠρώτησε μετὰ πατρικῆς προσηγίας: „Πόσον ἐτῶν εἶσαι, κορίτσι μου;“ — „Εἰς τὰς 30 Αὐγούστου θὰ πατήσω ἔτα ὀκτώ,“ ἦν ἡ ἀφελὴ ἀπάντησις τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον, ὡς καὶ πάντες οἱ ὁμοεθνεῖς του, ἐσημείωσαν καλῶς εἰς τὸν νοῦν του τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων του, διότι, ὡς γνωστὸν, οἱ Γερμανοὶ καὶ ὅλοι ἐν γένει οἱ Εὐρωπαῖοι ἐορτάζουσι κατ' αὐτὴν, καὶ τὸ κυριώτερον, δέχονται παρὰ τῶν οἰκείων καὶ φίλων δῶρα. Μετὰ παρέλευσιν δύο ἡλίων ἐβδομάδων δὲν ἐλησμόνησεν ὁ Βίσμαρκ τὰ γενέθλια τῆς μικρᾶς κόρης καὶ διελθὼν ἐπίτηδες πρὸ τῆς οἰκίας τῆς κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς 30. τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου προσεκάλεσε αὐτὴν ὀνομαστικὰ καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν χεῖρά τῆς ἐν εἰκοσάδραχμον γερμανικὸν χρυσοῦν, ἀφῶν προηγουμένων τὴν κατεφίλησεν καὶ τῇ εἶπε „καὶ τοῦ χρόνου.“ Ἐξέλιον ἐκ χαρᾶς τὸ κοράσιον ἀνήγγειλε τὴν δωρεάν εἰς τοὺς γονεῖς του, οἵτινες ἠλόγησαν τὸν μεγαλοπρεπῆ ὅσον καὶ ἀγνωστὸν φίλον τοῦ θυγατρίου τῶν.

Αἱ ἰταλικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι μετὰ πάσης σοβαρότητος ἀστεῖαν τῶν ὄντι εἰδησιν, ὅτι δηλ. πολλοὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ παρ' Ἰταλοῖς ὠραίου φύλου ἐδῆλωσαν δι' ἀναφορὰς τῶν πρὸς τὸν Ἰπουργὸν τοῦ πολέμου, ὅτι εἶνε ἔτοιμοι νὰ σχηματίσωσι δῆλυ τάγμα ἱππικῶν καὶ μεταβιβαζόμεναι εἰς Ἀφρικὴν νὰ καταπολεμήσωσι τοὺς ἀγρίους Ἀβυσσινίους. Ὁ φρόνιμος Ἰπουργὸς παρήγγειλε πρὸς τὰς νέας ταύτας Ἀμαζόνιας νὰ ἡσυχάσωσι καὶ ν' ἀφήσωσιν ὡς τάχιστα τὰς ρωμαντικὰς ταύτας φαντασιοπληξίας.